

Література

1. Кметик Х. В. Значення основних принципів міжнародного права у регламентації діяльності транснаціональних корпорацій / Х. В. Кметик // Зовнішня торгівля: право та економіка. — 2009. — № 1. — С. 83—87.
2. Кметик Х. В. Концепції щодо визначення міжнародної право-суб'єктності транснаціональних корпорацій / Х. В. Кметик // Зовнішня торгівля: право та економіка. — 2008. — № 1. — С. 102—107.
3. Кметик Х. В. Юридична природа транснаціональних корпорацій / Х. В. Кметик // Зовнішня торгівля: право та економіка. — 2008. — № 6. — С. 155—160.
4. Опришко В. Міжнародне економічне право: підручник / В. Опришко, А. Коста, К. Квінтано. — К.: КНЕУ, 2006. — 496 с.
5. Паньков В. Глобалізація економіки: quails es et quo vadis? / В. Паньков // МЭиМО — 2011. — № 1.
6. Терехов Є. М. Вплив транснаціональних корпорацій на розвиток національних економічних систем / Є. М. Терехов, О. В. Прокопенко // Вісник Сумського державного університету. — 2010. — № 1. — С. 103—113.
7. Терехов Є. М. Транснаціональні корпорації як прояв глобалізації та багатосторонньої взаємодії країн / Є. М. Терехов, О. В. Прокопенко // Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. — 2005. — № 1. — С. 44—46.
8. Чернова О. В. Транснаціональні корпорації в міжнародній економічній системі / О. В. Чернова, О. В. Пазиніч // Інвестиції: практика та досвід. — 2010. — № 12. — С. 24—26.

Мартишенко А. С.

(фінансово-економічний ф-т, III курс)

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні — науково і економічно обґрунтовані напрями провадження інноваційної діяльності.

Стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності на 2011—2021 роки [1]:

1) освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії;

2) освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки;

3) освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій;

4) технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу;

5) впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики;

6) широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища;

7) розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки.

На даний момент Законодавством України передбачено 16 технопарків, 1 науковий парк («Київська політехніка»), 11 спеціальних (вільних) економічних зон. Причому половина із 16 технологічних парків України не реалізовує жодних проєктів.

Проблеми розвитку інноваційної сфери:

- темпи розвитку інноваційної сфери не відповідають попиту на передові технології з боку економіки;
- низька сприйнятливість підприємницького сектору до інновацій;
- втрата кадрів і скорочення матеріально-технічних засобів в інноваційній сфері;
- неефективність податкової системи, високий рівень корупції;
- слабкий розвиток державно-приватного партнерства (далі — ДПП);
- недосконалість дозвільної системи та складність ліцензування;
- проблема започаткування та виходу з бізнесу.

Причини проблем:

1. Система бюджетного фінансування не налаштована на одержання кінцевого прикладного результату (виконання НДДКР призупиняється в очікуванні фінансування на завершальних етапах і морально старіє).

2. Неефективний розподіл бюджетних коштів (розпорощення коштів між 36 розпорядниками бюджетних коштів, частина з яких працює неефективно).

3. Ускладнена процедура обслуговування Державним казначейством спецрахунків (іноземні замовники відмовляють у співпраці; державні замовники НДДКР, на додаток до конкурсного

добору, вимушені застосовувати процедуру конкурсних торгів при здійсненні закупівель за держані кошти).

4. Відсутність економічних стимулів у суб'єктів господарської діяльності здійснювати технологічну модернізацію шляхом запровадження нових науково-технічних розробок.

Для розв'язку проблем необхідно подолати їх причини, а саме здійснити:

- збільшення фінансування на оновлення матеріально-технічної бази наукових установ та вищих навчальних закладів;

- розширення програм надання грантів молодим ученим і викладачам для проведення досліджень, підготовка українських учених до ефективної конкурентної боротьби за гранти Рамкової програми ЄС [2];

- проведення переговорів з Європейською Комісією щодо визначення умов приєднання України до Європейського дослідницького простору (ЄДП) (створення загальноєвропейського ринку досліджень з мобільними науковими кадрами, здійснення дослідницьких ініціатив, ефективне координування національних і регіональних дослідницьких проектів, програм і стратегій);

- запровадження державно-приватного партнерства (ДПП) в науково-технічній та інноваційній сферах;

- розширення можливостей ВНЗ залучати додаткові кошти за рахунок легалізації інституту «ендаументу», грантової підтримки НДДКР; розширення списку платних послуг ВНЗ;

- популяризацію і розвиток «єдиного інвестиційного вікна» на місцях (регіональний центр з інвестицій та розвитку), на яке покладена функція взаємодії з органами влади в інтересах інвесторів з одержання ліцензій, дозволів, погоджень, вирішення земельних питань тощо;

- пільгове оподаткування («податковий кредит» в Європі) розробок має бути у формі зменшення податку на прибуток на суму, що дорівнює певній частини витрат на дослідження і розробки протягом фінансового року.

Введення пільгового оподаткування може бути «експериментальним» заходом на обмежений період часу, а його рівень може коригуватися в залежності від результатів «експерименту».

- імплементація проекту заснування Національної венчурної компанії у якості «фонду фондів», тобто інвестора венчурних фондів (покласти на нього функцію оцінки інноваційних проектів).

Література

1. Закон України від 08.09.2011 № 3715-VI «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>.

2. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава». Програма економічних реформ на 2010 — 2014 роки. — Комітет з економічних реформ при Президентові України. — К., 2010.

Медвецький І. А.

(фінансово-економічний ф-т, IV курс)

ПОДАТКОВІ ВИГОДИ ОФШОРНИХ ЗОН

Право платників податків уникати їх сплати, з використанням усіх дозволених законами засобів, ніким не може бути оскаржене.

Кожен має право вести свої фінансові справи таким чином, щоб звести відповідні платежі до мінімуму...

Джордж Сандерленд,
суддя Верховного суду США.

Згідно з визначенням Кембріджського університету, «офшорна зона — це вся або частина території країни, де встановлюється і використовується пільговий режим функціонування компаній з офшорним статусом, які ведуть свою діяльність поза межами території реєстрації та проводять операції з майном чи коштами нерезидентів» [2].

Про значення офшорного бізнесу для світової економіки свідчать наступні дані. Населення офшорних зон складає 1,2 % населення світу, ВВП офшорних юрисдикцій складає 3 % світового рівня ВВП. При цьому 26 % всіх фінансових активів світу зареєстровані в офшорних зонах, 48 % світового товарообігу проходить через компанії, зареєстровані в офшорних юрисдикціях, 43 % міжнародних фінансових операцій здійснюються через офшорні зони, 57 % депозитних вкладів світу утримуються на офшорних банківських рахунках [3].

Іноземні депозити, розміщені в банках на Кайманових островах, складають \$956 млрд, в Люксембурзі — \$464 млрд, в Гонконзі — \$165 млрд, в Швейцарії — \$506 млрд, на Багамських ос-